

ge met uw sympathie en met uw gebeden. Maar zelve weet ge een eigen beginsel, een eigen traditie te vertegenwoordigen, en hierin een zegen voor uw volk ontvangen te hebben, die alleen van u onder uw volk kan uitgaan. En daarom zij er in uw eigen legerkamp nooit verflauwing. Wat ge ook inschikt om saam één doel te bereiken, laat nooit tittel of jota afgaan van wat ge zelf als den grondslag van ons volksrecht in uw program beschreven hebt. Ijvert daarvoor, poogt steeds ook anderer overtuiging daarvoor te winnen, en neemt steeds zonder aarzelen het pleit, het pleit tegen vriend en vijand, op voor wat u-zelf op 't hart is gebonden als Gods heilige wil.

Federatie is door ons gezocht, en blijft ons ook nu toelachen, maar *Fusie* hebt ge steeds met alle beslistheid afgewezen, wijl fusie met langzamen zelfmoord gelijk staat. Zucht tot het vormen van een eigen partijtje mag nooit in het spel zijn. Elke staatkundige partij die zich aandient, moet haar optreden door het vooropschuiven van een eigen beginsel, in het verband met haar verleden, rechtvaardigen, en in dit beginsel moet haar het richtsnoer liggen voor het algemeene staatsbeleid en voor geheel 's Lands bewindvoering. Iets waar te meer nadruk op moet gelegd, nu allerlei groepen zich om één bepaald punt van politiek belang pogen te formeeren, en door dit ééne punt bij de stembus hun keuze van candidaat laten bepalen. Vooral de staatspensionneering geeft van dit ongeoorloofde drijven het verderfelijk exempel. „Al zijt ge Antirevolutionair, zoo heet 't dan, stem liever den socialist dan uw eigen man, want uw pensioen, vriendlief, gaat voor"! De verlofhouder zingt dien deun op zijn wijs na. De debitant van alcoholia komt u als derde met zijn egoïstisch geroep naloopen. Een bond tegen sterker contingent deed desgelijks. Tegen landbouw-ongevalvoorziening ging een stem van gelijk geluid op. Al te gader de politiek in het moeras van het egoïsme neergehaald. Niet gewaakt voor 's Lands gemeene toekomst. De eisch van het algemeen staatsbeleid aan den kapstok gehangen. Naar den eisch van het gemeene volksleven niet gevraagd. Alleen maar één belang op den voorgrond geschoven, en aan dit stands- of persoonlijk belang heel het staatsbeleid ten offer